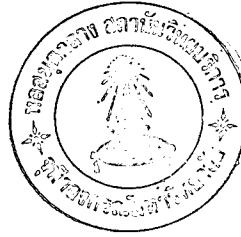

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปลายปีการศึกษา ๒๕๑๓ ผู้วิจัยได้อ่านหนังสือสมานมิตร '๑๗' และหนังสือ "ศึก" ซึ่งเป็นหนังสืออนุสรณ์ประจำปีของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จัดทำโดยคณะกรรมการโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เนื้อหาในหนังสือกล่าวโจมตีการศึกษาอย่างรุนแรง โดยกล่าวหาว่าหลักสูตรไม่สอดคล้องกับสังคมปัจจุบัน พร้อมทั้งเรียกร้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษาปรับปรุงหลักสูตร บทความส่วนมากในหนังสือจะเขียนในแนวไม่เห็นด้วยกับการจัดหลักสูตรในปัจจุบัน เช่น บทบาทของการศึกษาคณะและมอมเมา โดยสันตัก ปฎิมากรรม เรียน (ในโรงเรียน) ไปก็ไรค่า ของ สาน สีคราม หลักทางสังคม และขอคิดเห็นในการพัฒนาหลักสูตร โดย อนุช อาภาภิรม, และ การศึกษาของผู้ถูกกดขี่ของ สำเรึง คำพะอู ขอความดังกล่าวนักเรียนบางกลุ่มไม่เห็นด้วย จึงมีปฏิริยาโต้ตอบโดยการนำไปเผาทิ้ง เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจปฏิริยาของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เป็นอย่างยิ่ง และได้ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวตลอดมา เพราะผู้วิจัยได้ทราบมาก่อนที่จะมีการเผาหนังสือประจำปี ๒๕๑๓ ทางโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยได้เชิญวิทยากรหลายท่านจากภายนอกโรงเรียนไปอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องวรรณคดี ผู้อภิปรายได้กล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลดีและผลเสียต่อการศึกษาทั่ว ๆ ไป รวมทั้งการศึกษาวรรณคดีไทยด้วย

สำหรับการศึกษาวรรณคดีไทย ได้มีข้อความแสดงความคิดเห็นไว้หลายประการ พอจะสรุปได้ดังนี้ คือ มีผู้เสนอความคิดเห็นว่า หลักสูตรการศึกษาในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาวรรณคดีไทยเป็นการศึกษาที่เกาเลาสมัย เพราะยึดมั่นในแบบแผนและวัฒนธรรมอันเก่าแก่ ภาษาที่ใช้ในวรรณคดีมีศัพท์มากและยาก ไม่เหมาะที่จะนำมาให้เรียนในสมัยนี้ จึงควรมีการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม การปฏิวัติขั้นแรกควรมุ่งไปที่การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การศึกษาวรรณคดีไทย และยังมีผู้เขียนบทความ

วิจารณ์^๑ ว่า การศึกษาวิชาวรรณคดีไทยไปประโยชน์ นำมาใช้ในชีวิตประจำวันไม่ได้ เพราะพูดถึงแต่เรื่อง ลามก อนาถา เช่น เรื่องอิเหนา และวรรณคดีไทยยังสร้างภาพพจน์ผิด ๆ ให้แก่ผู้อ่าน เช่น ภาพชีวิตความเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือย ทำให้คนอยากเอาอย่างซึ่ง เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นจึงควรเลิกเรียนวรรณคดีไทยไปเลย สำหรับขอคิดเห็นดังกล่าวมาแล้ว นั้น (ผู้วิจัยคิดว่าผู้ทักท้วงเช่นนั้นอาจจะมองวรรณคดีในแง่ลบแต่เพียงอย่างเดียว หรืออาจ เป็นเพราะไม่สามารถเข้าใจวรรณคดีได้ลึกซึ้งเพียงพอ เพราะการศึกษาวรรณคดีได้ลึกซึ้ง นั้นปฏิบัติได้ยาก) ด้วยเหตุนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการจึงต้องบรรจุวิชาวรรณคดีไทยไว้ใน หลักสูตรเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาทั้งวรรณคดีเก่าและวรรณคดีปัจจุบัน วรรณคดีเก่า ที่มีอยู่ในชั้นประถมและชั้นมัธยมได้แก่ รามเกียรติ์ อิเหนา ลิลิตตะเลงพ่าย เป็นต้น ส่วน วรรณกรรมปัจจุบันได้แก่ อุดมการบนเสนชาน เขียนโดยอรุณมณี จดหมายจากเมือง ไทย เขียนโดย โปต้น และยังมีเรื่องสั้นทั้งหมด ๒๐ เรื่อง อยู่ในรวมเรื่องสั้นหนังสือ อานนอกเวลา ภาษาไทยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ของกระทรวงศึกษาธิการ เช่น เรื่อง ตึกกรอส ของ อ. อุดการ

วรรณคดีเปรียบเสมือนกระจกสอง สะท้อนภาพสังคมแต่ละยุคสมัย มนุษย์เป็นส่วน หนึ่งของสังคม จึงมีความจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องราวของสังคมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการ ดำเนินชีวิตในปัจจุบัน) ฉะนั้นการเรียนวรรณคดีจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึง ค่านิยมที่ตกทอดมาจากอดีต ในขณะที่เดียวกันก็ทะนุบำรุงสิ่งที่ดำรงไว้ และพยายามนำขอ บกพร่องมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและ สังคมมนุษย์ซึ่ง

^๑ ทศนะ แสงงาม (นามแฝง), "วรรณกรรมประเภทหน้าเนาและที่ไม่ใช่หน้าเนา," คลื่นลูกเดิม, (พระนคร : สำนักพิมพ์วรรณศิลป์ ๒๕๐๖), หน้า ๑ - ๑๗.

เสถียร จันทิมาธร, "วิวัฒนาการของร้อยกรองแบบใหม่," วิวัฒนาการ ของวรรณกรรมไทย, (พระนคร : ชุมชนวรรณศิลป์, มก. ๒๕๑๖).

สันทัต ปฏิมากรรม, "วรรณคดีไทย วรรณคดีของใคร," รวมพลัง, (พระนคร : เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๖), หน้า ๒๔.

เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ แต่ยังมีผู้วิจารณ์ทางด้าน ๒ กล่าวว่ "วรรณคดีไทยนอกจากจะสะท้อนภาพสังคมแล้วยังสะท้อนความคิดและค่านิยมในสังคมนั้นด้วย สำหรับค่านิยมที่ตกทอดมานั้นมาจากสังคมแบบเจ้าขุนมูลนายซึ่งมีลักษณะเด่น ๆ คือ หนึ่ง มอมเมาให้ยึดมั่นในพรหมลิขิต สอง ดูถูกสตรีว่ามีค่าเพียงวัตถุบำบัดความใคร่ สาม ดูถูกการใช้แรงงานเห็นการอยู่เฉย ๆ แต่มักินโดยชู้ครีตคนอื่นเป็นสิ่งที่ สี่ เชื่อมั่นในความผูกพันส่วนตัวโดยความสัมพันธ์ที่ชอบ โดยอาวุโส โดยบุญคุณชาวแดงแกงรอนมากกว่าเหตุผลและความถูกต้อง ห้า เชื่อถือประเพณีงมงายในไสยศาสตร์ จนมองไม่เห็นพลังประชาชน" แนวความคิดดังกล่าว ผู้วิจัยคิดว่า ถ้าผู้วิจารณ์ได้ศึกษาวรรณคดีไทยอย่างลึกซึ้งแล้วคงจะไม่กล่าวเช่นนั้น เพราะถ้าจะพิจารณากันอย่างลึกซึ้งแล้วจะเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากวรรณคดีมีมากมายทั้งในด้านความรู้ เช่น ความรู้ทางด้านภาษาและภาษาศาสตร์ ชนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอื่น ๆ ซึ่งล้วนแต่ทำให้ผู้ศึกษาเป็นผู้มีความคิดกว้างขวาง เกิดพัฒนาการทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม นอกจากนี้ยังให้ประโยชน์แก่อุอาลในค่านศีลธรรมอีกด้วยเพราะในวรรณคดีมีคติธรรมแทรกอยู่ ซึ่งผู้อ่านทุกวัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตได้ และยังทำให้เกิดประสบการณ์ในค่านชีวิตกว้างขวางขึ้นด้วย นั่นคือ การศึกษาวรรณคดีทำให้มนุษย์เรารู้จักตัวเองและผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งได้รู้ถึงความคิดและความเป็นอยู่ของบรรพบุรุษมาจนถึงตนเองในปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกันวรรณคดียังให้คุณค่าแก่อุอาลในค่านสังคมเพราะวรรณคดีได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาติ เป็นมรดกของชาติ ซึ่งคนในรุ่นก่อน ๆ ตลอดจนเจนเขวชนรุ่นหลังยังต้องมีหน้าที่รักษาไว้ จึงควรได้ศึกษาเรียนรู้ และรับรู้ไว้ตามความสามารถ การทำลายทิ้งไปหรือไม่เรียนวรรณคดีเลยนั้น ผู้วิจัยคิดว่าเป็นการกระทำที่จะต้องเสียใจภายหลัง เพราะได้มองข้ามคุณค่าของวรรณคดีไปอย่างน่าเสียดาย จะเห็นได้ว่าวรรณคดีที่นำมาเป็นแบบเรียนนั้นมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่ได้อกล่าวไว้ เป็นหน้าที่ของผู้ศึกษาจะต้องรู้จักใช้วิจารณ์ญาณเปรียบเทียบและวิเคราะห์ให้ถี่ถ้วน ถึงแม้เนื้อหาใน

๒ สันตัก ปฏิกิจการกรม, เรื่องเดิม, หน้า ๒๓.

วรรณคดีบางเรื่องจะไม่ดีตลอด ก็ควรจะได้พิจารณาว่าไม่ใช่ว่าอะไร เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น มีข้อดีหรือไม่อยู่ที่ใดควาย เช่น ลิลิตพระลอ ถ้าคิดว่ากวีพรรณานาการรักมากมายหลายตอนก็ควรหาเหตุผลว่าเป็นเพราะอะไร ก็ควรจะได้คำตอบว่าเหตุผลของกวีคือ เนื่องจากว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของความรัก ความทุ่มเทที่รุนแรง เห็นผิดเป็นชอบ จึงต้องกล่าวถึงพฤติกรรมของความรักที่รุนแรงนั้นบ่อย ๆ อาจกล่าวได้ว่าเป็นชอบบ่งพร่องเพียงประการเดียว ส่วนข้ออื่น ๆ มีมากมาย เช่น คติธรรมที่ได้รับจากเนื้อเรื่องตอนที่นางบุญเหลือแสดงความรักของแม่ที่คิดถึงลูก หรือตอนที่พระลอบรรยายถึงพระคุณของแม่ที่มีต่อลูก และผลกรรมในนั้นปลายของความรักชนิดเห็นผิดเป็นชอบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้กล่าวโจมตีวรรณคดีไทยมองไม่เห็นหรืออาจเห็นแต่จางใจไม่กล่าวถึงก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเสนอให้แนววรรณคดีไทยทั้ง โดยไม่คำนึงถึงผลเสียหายที่มีต่อชาติในทางส่วนรวม

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งเป็นอิทธิพลสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยหลายประการ รวมทั้งเกิดแนวความคิดใหม่ ๆ อีกหลายอย่าง เช่น แนวความคิดเกี่ยวกับชนชั้น ความเสมอภาค และความเป็นธรรมในสังคม ฯลฯ นิสิต นักศึกษา นักเรียน และประชาชนได้รวมตัวกันแสดงความคิดเห็นของตัวเองอย่างกว้างขวาง มีพฤติกรรมหลายอย่างที่แสดงให้เห็นว่าสาเหตุมาจากความคิดทางด้านการเมืองเป็นประการสำคัญ เนื่องจากมีผู้มีความคิดเห็นในแนวลัทธิมาร์กซ์ ซึ่งมีหลักการว่า เศรษฐศาสตร์เป็นตัวจักรกลกำหนดปัจจัย ใครเป็นผู้ปกครองคนนั้นเป็นผู้กำหนดเศรษฐกิจ วรรณคดีเป็นผลิตผลของชนชั้นปกครอง ไม่ใช่ผลิตผลของชนชั้นกรรมาชีพ ฉะนั้นถ้าต้องการให้ชนชั้นกรรมาชีพเป็นใหญ่ก็ควรทำลายวรรณคดีซึ่งเป็นของชนชั้นอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่ชนชั้นกรรมาชีพเสีย วิธีดำเนินการจึงมีคือ เรียกร้องให้มีการปฏิวัติวัฒนธรรม นำวรรณคดีเก่า ๆ มาวิจารณ์ มีการล้มมนา อภิปราย เพื่อชี้ให้เห็นว่าสังคมเก่าผิดควรทำลายทิ้งเสียให้หมด นอกจากนั้นมีการเรียกร้องให้แต่งวรรณคดีเพื่อปวงชนชั้น เนื้อหาที่บรรจุในวรรณคดีปวงชนต้องสอนให้คนสำนึกถึงชนชั้นตามทฤษฎีของ

วรรณคดีของแต่ละชาติจึงเป็นเครื่องวัดว่า บุคใดประชาชนในชาติมีความเจริญขึ้นหรือ
เสื่อมลง วรรณคดีจะเปรียบเสมือนกระจกสองสะท้อนภาพของสังคมในสมัยที่วรรณคดี
ปรากฏ เพื่อนำมาถายทอดให้คนรุ่นหลังได้ทราบความเป็นไปของคนรุ่นก่อน

การศึกษาวรรณคดีเป็นการศึกษาเพื่อให้อุ้จักความประณีตงดงามของภาษา และให้
รู้จักชีวิต ภาษาในวรรณคดีเกิดจากศิลปะในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีความไพเราะงดงาม
เพราะจิตใจของมนุษย์ยอมแสวงหาสิ่งที่เป็นความงามอยู่เสมอ แมว่าศิลปะจะเป็นสิ่งที่เกิน
ความจำเป็นเมื่อเทียบกับปัจจัยอื่น ๆ ในการดำรงชีวิตอยู่ก็จริง แต่ก็เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการ
เพื่อกลมกล่อมจิตใจ สร้างวินัยและสร้างคุณธรรมให้แก่ตนเอง จึงมีผลสะท้อนถึงสังคมใน
แง่ที่ทำให้รู้จักชีวิต จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของวรรณคดีนั้นประกอบขึ้นอย่างสมเหตุผล
ไม่ใช่เป็นไปโดยความบังเอิญ ในส่วนรวมแม้บางครั้งเนื้อหาในวรรณคดีจะมองดูเป็นเรื่อง
เพ้อฝันแต่ก็เป็นความเพ้อฝันที่มาจากความจริง ซึ่งจำเป็นจะต้องศึกษาให้ลึกซึ้งจึงจะเข้าใจ
ได้ ฉะนั้นการศึกษาวรรณคดีก็คือการทำความเข้าใจกับองค์ประกอบทุกส่วนในวรรณคดี
เช่น ศึกษาว่า เนื้อหา รูปแบบและภาษามีความเหมาะสมกลมกลืนกันหรือไม่ กาลเวลา
กับเหตุการณ์ขัดแย้งกันหรือไม่ นิสัยของตัวละครกับพฤติกรรมที่แสดงออกมีความสอดคล้อง
กันเพียงใด ภาษาในวรรณคดีมีความประณีตเร้าใจหรือไม่เพียงใด ทำให้ผู้อ่านได้รับรส
และความประทับใจในศิลปะการใช้ถ้อยคำของกวีเพียงใด นอกจากนั้นหนังสือวรรณคดีจะ
ต้องมีคุณค่าในด้านสุนทรียภาพ ทั้งในด้านรูปแบบและภาษา เนื้อหาสาระของวรรณคดี
ควรจะเป็นประโยชน์ต่อจิตใจช่วยสร้างความเจริญงอกงามให้แก่สติปัญญา ทำให้ผู้อ่านรู้จัก
คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณและทำให้ผู้อ่านมีความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ในสิ่งที่ตั้งถามและนำไป
ใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ฉะนั้นเพื่อเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวรรณคดี
ครูควรพยายามส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจวรรณคดีให้ได้

หนังสือที่จัดว่าเป็นวรรณคดี เช่น ลิลิตตะเลงพ่าย, กาพย์เห่เรือ, มีทนะพาทา
ส่วนใหญ่ักจะเป็นหนังสือที่มีความไพเราะในกระบวนรสต่าง ๆ มีลักษณะศิลปะในการ
ประพันธ์ที่ให้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีคุณค่าทางปัญญา
และศีลธรรม ครูต้องพยายามให้เด็กเกิดความสนใจนิยมชมชอบ อาจควยการอ่านออก

เสียงดังไพเราะ หรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้ชำนาญ หรือฟังจากแผ่นเสียง ให้อู
รูปเกี่ยวข้องกับหนังสือ เป็นคน

(การศึกษาวรรณคดี เพื่อให้เข้าใจวรรณคดีอย่างแท้จริงนั้น ผู้ศึกษาจะต้องเข้าใจ
ผู้แต่ง) เช่น เรื่องกาگی ซึ่งเจ้าพระยาพระคลัง (หน) เรียบเรียงมาจากหนังสือนิบาตชาดก
นั้น ตัวเอกของเรื่องคือกาگی ซึ่งเป็นหญิงมากชู้ เมื่อใครอ่านกาگیโดยไม่พิจารณาจักจะพากัน
ตำหนิวากาก็เป็นคนชั่วและจะเกิดความสงสัยขึ้นมาว่า เพราะเหตุใดผู้แต่งจึงวาดภาพให้
ตัวเอกเป็นคนไม่ดี แต่ถ้ายูอ่านใช้ความคิดและวินิจฉัยให้รอบคอบ พยายามศึกษาให้ลึกซึ้ง
ก็จะเข้าใจเหตุผลของกวีในการวางโครงเรื่องเช่นนั้น กวีได้ให้ทัศนะในการแต่งเรื่องนึ
ว่า "หวังแสดงแจจจริงที่หญิงพาด ให้ชายชาญูเรึงกษัตริ" เมื่อผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมาย
ของการแต่งก็จะทำให้สามารถเข้าใจผู้แต่งและงานของผู้แต่งควย ผลที่ได้รับก็คือจะเกิด
ความสนุกสนานเพลิดเพลินในการอ่าน ผู้ศึกษาจะได้รับความสุขเบิกบานใจและยังได้รับ
ความรู้ความเข้าใจในชีวิตมากขึ้น ทำให้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ทัศนคติ
ของผู้ศึกษากว้างขวางขึ้น เพราะจะได้มีโอกาสเทียบเคียงทัศนคติของตนเองกับของผู้แต่ง
ทั้งยังได้เรียนรู้จากผู้แต่งควย การเข้าใจผู้แต่งมีไต่หมายความว่าจะต้อง เชื่อตามผู้แต่ง
เสมอไป ผู้ศึกษาจำเป็นจะต้องใช้วิจารณญาณของตนเองประกอบควย ดังนั้นการศึกษ
วรรณคดีจึงเป็น "สนามฝึก" การใช้วิจารณญาณ ช่วยใ้คนมีจิตใจเป็นนักคิด (critical
mind) เป็นที่ตระหนักกันดีว่าในงานทุกชิ้นย่อมมีทั้งส่วนดีและส่วนเสียประกอบกันไป
ดังนั้นผู้ศึกษาจำต้อง คนออกมาให้ไ้คววข้อดีข้อเสียเหล่านั้นอยู่ตรงไหน ไ้แกอะไรบาง
ในการตัดสินใจว่าอะไรคือข้อดี อะไรคือข้อเสียนั้น ผู้ศึกษาจำต้องมีใจเป็นกลาง ไม่มี
อคติในขณะที่ต้องตัดสินใจนั้น

๕ สิทธิา พินิจภูวคด และคนอื่น ๆ, ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย
(นครหลวงกรุงเทพธนบุรี : โรงพิมพ์สวนทองถิ่น, ๒๕๑๕), หน้า ๓๘.

กล่าวได้อีกแห่งหนึ่ง (การศึกษาวรรณคดีเป็นสิ่งสำคัญเพราะวรรณคดีเป็นเครื่อง
หมายแห่งความเจริญของชาติ วรรณคดีที่เลิศเป็นเครื่องให้ความรู้กว้างขวาง ทำให้
บันเทิง ปลุกความเฉลียวฉลาดและเป็นสะพานไปสู่อารยธรรมชั้นสูง ๖ ชาติต่าง ๆ
ที่มีความเจริญ เช่น ยุโรปและอเมริกาต่างก็กำหนดให้มีการเรียนการสอนวรรณคดีในสถาบัน
การศึกษาของตนมานานแล้ว

ความมุ่งหมายและการศึกษาวรรณคดี

สิทธา พิณีจิวคด ๗ ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายและประโยชน์ของการศึกษา
วรรณคดี ดังจะไดกล่าวสรุปดังนี้

๑. เพื่อภูมิรู้ระดับตน คนในสมัยโบราณอ่านและเรียนวรรณคดีเพื่อเป็นวิชาประดับ
ตัว คนในยุโรปในสมัยปัจจุบันยกย่องผู้มีความรู้ทางวรรณคดี คนใดมีความรู้กว้างขวาง
เกี่ยวกับหนังสือและการเขียนก็นับว่าคนนั้นเป็นผู้ที่มีคุณค่าในสายตาของสังคมวรรณคดีจึง เป็น
ประโยชน์มากแก่คนในสังคม

๒. เพื่อศึกษาวัฒนธรรม วรรณคดีเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การศึกษาวรรณคดี
ก็คือการให้ผู้ที่ศึกษามีโอกาสเข้าใจวัฒนธรรมของชาติตนให้ดี วรรณคดีเป็นเครื่องแสดง
ความเจริญรุ่งเรืองของสังคม ดังนั้นจึงมีผู้ใช้วรรณคดีเพื่อเป็นเครื่องมือนำไปสู่ความรู้
ความเข้าใจในทางวัฒนธรรมต่าง ๆ เช่น วัฒนธรรมของการใช้ภาษา ขนบธรรมเนียม
ประเพณี ความนิยมของคนในชาติซึ่งต่างกันไปตามยุคสมัย การแต่งกาย การครองชีพ
และอื่น ๆ

๖ พระวรเวทพิสิฐ, หลักภาษาไทย (พระนคร : โรงพิมพ์วิทยาลัยเทคนิค,
๒๕๐๒); หน้า ๑.

๗ สิทธา พิณีจิวคด และคนอื่น ๆ, ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย (นครหลวง
กรุงเทพธนบุรี : โรงพิมพ์สวนทองถิ่น, ๒๕๑๕), หน้า ๓๘.

๓. เพื่อศึกษาภาษา ภาษาเป็น "สื่อ" แสดงความคิดของผู้แต่งวรรณคดี ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องเข้าใจ "สื่อ" ดังกล่าวด้วย มิฉะนั้นจะไม่เข้าใจความคิดของผู้แต่งวรรณคดีเพราะการใช้ภาษาในวรรณคดีมิได้ประกอบด้วยคำและ ความหมายเท่านั้น แต่ยังประกอบด้วยศิลปะการคัดเลือกถ้อยคำที่มีเสียงไพเราะรื่นหู และนำมาประกอบเข้าเป็นรูปประโยคและรูปฉันทลักษณ์ได้อย่างเหมาะสมเจาะ ชัดเจน ตรงกับความต้องการของผู้แต่ง และสามารถสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่านได้

๔. เพื่อการศึกษาวรรณคดี เป็นจุดมุ่งหมายซึ่งเข้าถึงแก่นแท้ของวรรณคดี ทั้งนี้เพราะวรรณคดีคือ ศิลปะ การศึกษาวรรณคดีจึงควรตั้งจุดประสงค์ที่สำคัญที่สุดไว้ คือ เพื่อการศึกษาศิลปะ มุ่งค้นหาความงาม ความไพเราะ ความละเอียดละไมส่วนลึกที่เหมาะสม และความเหมาะสมขององค์ประกอบทั้งหมด ผู้ศึกษาวรรณคดีเพื่อศิลปะนี้นับว่าเป็นนักวรรณคดีอย่างแท้จริง และศิลปะในวรรณคดีจะช่วยจรรโลงให้ผู้ศึกษาได้รับความบันเทิงและสุขใจอีกด้วย

๕. เพื่อศึกษารูปแบบ วิธีการแต่ง ประวัติ และอิทธิพลของวรรณคดี เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการเขียนหรือต้องการรู้แนวคิดของวัฒนธรรมหนึ่งโดยเฉพาะ ได้สัมพันธ์กับวรรณคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่งเสียก่อน ซึ่งน้อยคนนักจะเข้าถึง นอกจากว่าผู้อ่านจะต้องอ่านด้วยความสนใจหรือเพื่อความเพลิดเพลินซึ่งทุกคนควรทำได้

๖. เพื่อกระตุ้นให้เกิดพัฒนาการในการอ่าน เป็นการสนองความต้องการความสามารถและความสนใจของแต่ละบุคคล ยกกระตือรือร้นในการอ่านในแต่ละบุคคล

๘
Bruce Pattison, "Teaching the Printed World" Teaching English as a Secondary Language (Harold B. Allen University of Minnesota. McGraw-Hill Book Company) pp. 288 - 291.

พร้อมทั้งให้เกิดพัฒนาการในการอ่านและนำประโยชน์ที่ได้จากการอ่านไปใช้ได้^๘

การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณคดีไทยนั้น ถึงแม้จะมีผู้พิจารณาว่า เนื้อหาของวรรณคดีไทยเป็นจุดใหญ่ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย แต่ถาพิจารณาให้ดี แล้วเนื้อหาของวิชาวรรณคดีหาได้เป็นสิ่งสำคัญไม่ ปัญหาใหญ่อยู่ที่ความสามารถของผู้สอน และวิธีสอน ถ้าสอนไม่เป็นที่ทำให้ผู้เรียนเบื่อ เกิดความไขว่เขวในเนื้อหาของวรรณคดีได้ ฉะนั้นผู้สอนจึงควรปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของวรรณคดีให้ได้ว่า จะเรียนไปทำไม^{๑๐}

ปัจจุบันนี้การเรียนวรรณคดีนักเรียนไม่รู้เรื่องทฤษฎีวรรณกรรมคือพอ มีความเห็น ว่าวรรณคดีไทยให้คำตอบอะไรแก่เขาไม่ได้ จึงอยากเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมโดยการลบวาง ของเก่าทิ้งและหันมาศึกษาเรื่องใหม่ ลัทธิใหม่ เนื่องจากลัทธิเหล่านั้นให้คำตอบเขาได้มากกว่า ดังนั้นจึงมีการสร้างวรรณคดีขึ้นใหม่ เนื้อหาที่บรรจุอยู่ในวรรณกรรมเพื่อมวลชนนั้น ทองสอนให้คนนึกถึงชนชั้นตลอดเวลา เขาจึงจะยอมรับ ถ้าไม่ถูกต้องตามทฤษฎีที่เขาวางไว้ เขาจะไม่ยอมรับเพราะใช้ไม่ได้ ทักษะคึกของนักเรียนที่มีต่อวิชาวรรณคดีไทยเช่นนี้ ถึงแม้จะเป็นปัญหาใหญ่ แต่ถาครูมีวิธีสอนดี เขาจะเลิก ปัญหาเหล่านี้ก็อาจแก้ไขได้ไม่ยาก เมื่อนักเรียนมีเหตุผลไม่เพียงพอ ขาดการสนใจ การศึกษาให้ลึกซึ้งรวมทั้งสภาวะการณ์ สิ่งแวดล้อม ชักนำไปหันเหไปในทางที่ไม่สมควร ครูต้องใช้ความรู้ความสามารถทั้งด้าน เนื้อหาวิชาและการถ่ายทอดวิชาเพื่อจัดขอบกรอบต่าง ๆ ให้ดีขึ้นทำให้การเรียนการสอน ดำเนินไปได้อย่างดี.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๘ Mary Kingsbury, "The World of Work in Children's Fiction" Language Arts (The National Council of Teacher of English) pp. 953 - 975.

^{๑๐} สัมภาษณ์นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย, วันที่ ๓ ธันวาคม

เป็นที่ตระหนักกันอย่างดีว่า ถ้าการเรียนการสอนประสบปัญหาหลายด้าน ก็ย่อมทำให้ขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาอันเกิดจากการไม่พอใจในหลักสูตรและแบบเรียนทำให้แนวความคิดเห็นเหและโน้มเอียงไปในทางต้องการปฏิวัติทำลายล้างวรรณคดีอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ พร้อมทั้งให้เหตุผลว่าหลักสูตรการสอนไม่เน้นเรื่องการศึกษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์เป็นระบบและเป็นเหตุเป็นผล หากสอนให้คิดอย่างไสยศาสตร์เชื่อเรื่อง โชคชะตา พรหมลิขิต สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และให้เอาประเพณีเป็นเหตุผลเพื่อที่จะตัดสินใจว่าควรทำอะไรหรือไม่ แทนที่จะใช้วิธีวิทยาศาสตร์สำรวจสภาพความเป็นจริง กลับใช้การอ้างทางประเพณี ดังนั้นจะต้องทำลายความเชื่อทางไสยศาสตร์ทั้งปวง และสร้างชาติใหม่ที่เข้มแข็งกว่าชนชาติอื่น ๆ ๑๑

ความคิดเห็นเหล่านี้เป็นความคิดเห็นที่คนรุ่นใหม่ต้องการปฏิวัติล้มล้างวัฒนธรรมเก่าให้หมดสิ้นไป ซึ่งแนวความคิดเช่นนี้ถ้ามีเจตนาจริงเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อบกพร่องการศึกษาของชาติ และหาทางปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วย่อมเป็นความคิดที่ดี แต่ถ้ามุ่งหมายนั้นมีเจตนาเพื่อที่จะทำลายชาติก็ย่อมเป็นความคิดที่เป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมืองอย่างยิ่ง การเปลี่ยนแปลงความคิดของคนรุ่นใหม่นับได้ว่ากระทบกระเทือนต่อทัศนคติและความเชื่อถือเก่า ๆ โดยสิ้นเชิง และจะเป็นไปในรูปที่สอดคล้องกับระบบของสังคมและการเมืองในปัจจุบัน ที่ต้องการให้รู้จักคิดและใช้เหตุผลมากกว่าที่จะเชื่อถือมโนภาพปราศจากเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น การเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อดังกล่าวนี้ ย่อมถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง ๑๒

๑๑ อนุช อภาภิรม "หลักสังคมและข้อคิดเห็นในการพัฒนาหลักสูตร" ศึกษ, สมานมิตร ๑๗ หน้าสี่ประจำปีโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปี ๒๕๑๗.

๑๒ บรรจบ อิศกุลย์ และคณะ, รายงานผลการวิจัยเรื่อง "ลักษณะบางประการของสถาบันสังคมไทยที่เป็นอุปสรรคต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย" (พระนคร : คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๕), หน้า ๕๓ - ๕๕.

ตั้งไกลดวามาแล้ว ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ การศึกษา รวมทั้งการศึกษาวรรณคดีไทย เป็นปัญหาที่นักการศึกษาไม่ควรจะเพิกเฉยควรจะ ไต่ช่วยกันแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไปโดยเร็วที่สุด ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่าตัวจักรกลสำคัญที่จะ ช่วยหันเหความนึกคิดของเยาวชนให้รู้จักคิดอย่างมีวิจารณญาณคือครู ครูไม่ควรที่จะมีหน้าที่ ยึดเยื้อวิชาความรู้ให้นักเรียนอย่างเดียว แต่ควรจะไต่วิเคราะห์หาช่วยวิชาความรู้ที่ตน ถ่ายทอดให้นักเรียนนั้นมีประโยชน์หรือไม่ เพียงใด และไม่ควรจะใช้วิธีสอนโดยป้อนวิชา ความรู้ให้นักเรียนเป็นฝ่ายรับตลอดเวลา ครูควรชักชวนให้นักเรียนได้คิด ได้ใช้สมอง ใช้สติปัญญาของตนเองบ้าง เมื่อคนรุ่นใหม่ส่วนหนึ่งเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการศึกษาของ ชาติ ให้แก่ในระบบการศึกษาเสียใหม่ และเรียกร้องให้มีการเรียนการสอนเป็นไปอย่าง ประชาธิปไตย ครูจึงควรเปลี่ยนท่าทีและบทบาทใหม่จากการสอนวิธีเก่า ครูควรแก้ไขการ สอนให้เป็นแบบใหม่โดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และควรพยายามคิดหาวิธีสอนใหม่ ๆ เสมอ เพื่อสนองความต้องการของนักเรียนและเปลี่ยนท่าทีแนวความคิดของครูให้สอดคล้อง กับเหตุการณ์บ้านเมือง พร้อมทั้งพยายามปรับปรุงตนเองในด้านความรู้ ความคิด วิธีสอน ให้ทันสมัยอยู่เสมอ ก็จะทำให้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนบรรเทาเบาบางและลดน้อย ลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดไปในที่สุด ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาไทย มีความรัก ห่วงแหว่งวรรณคดีไทยอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงเกิดความ ประารถอย่างแรงกล้าที่จะศึกษาให้ทราบข้อเท็จจริงว่า อะไรคือสาเหตุให้ความคิดของ นักเรียนที่มีต่อวรรณคดีเปลี่ยนไป เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาทั่วไป ซึ่งอาจ จะนำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในระดับอื่น ๆ ด้วย

ปัญหาดังกล่าวเป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยเกิดความมุ่งมั่นที่จะค้นหาวิธีการให้เยาวชน ของชาติได้เล็งเห็นถึงคุณค่าที่แท้จริงของวรรณคดีไทย และช่วยกันรักษามรดกของชาติไว้ สืบไป ดังนั้นจึงตัดสินใจวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๑๘" เหตุที่วิจัยแต่เฉพาะนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยก็เพราะว่า นักเรียนโรงเรียน สวนกุหลาบวิทยาลัยส่วนใหญ่เป็นคนฉลาด มีแนวความคิดกว้างขวาง และโรงเรียน

สวนกุหลาบวิทยาลัย เคยจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรการเรียนการสอนวรรณคดีไทย เช่น การจัดนิทรรศการ จัดทำหนังสืออนุสรณ์ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๗ มีชื่อว่า "ศึก"^{๑๓} ซึ่งหนังสือเล่มนี้มีบทความกล่าวถึงการศึกษา รวมทั้งการศึกษาวรรณคดีด้วย จากหนังสือเล่มนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ขบคิดว่า นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยมีปฏิริยาโต้ตอบข้อเขียนของ "คนรุ่นใหม่" และเพื่อจะได้ทราบว่ปัจจุบันนี้ความคิดเห็นรวมทั้งการเรียนการสอนในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบถึงแนวความคิดอันแท้จริง และปัญหาของการเรียนการสอนวรรณคดีไทยที่เกิดขึ้นในโรงเรียน อันจะเป็นแนวทางแก่นักการศึกษา ครู อาจารย์และกระทรวงศึกษาธิการ ในการปรับปรุงส่งเสริมการสอนวรรณคดีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อนึ่งการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำอยู่ในขอบเขตของการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนเท่านั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายในเชิงการเมืองแต่อย่างใด เพียงแต่จะตั้งข้อสังเกตให้ครูและนักการศึกษาได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและการศึกษาไว้ ณ ที่นี้ด้วยเท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีไทย
๒. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับวิชาวรรณคดีไทย
๓. เพื่อศึกษาถึงสภาพแวดล้อมทั่วไปว่าอะไรเป็นอิทธิพลให้นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยมีปฏิกริยาต่อต้านการศึกษาวรรณคดีไทย โดยจะศึกษาทั้งครูและนักเรียน วิธีการสอน วิธีการเรียน และสิ่งแวดล้อมซึ่งจะมีผลต่อการเรียนการสอน
๔. เพื่อเสนอแนะแนวทางปรับปรุงการเรียนการสอนวิชานี้

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ศึกษาเฉพาะการเรียนการสอนวรรณคดีไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ ปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ๒๕๑๘ ณ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
๒. ศึกษาการเรียนการสอนวรรณคดีไทยโดยสำรวจข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของนักเรียนและอาจารย์สอนวรรณคดีไทยในด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ วัตถุประสงค์ การสอน การจัดกิจกรรม การใช้อุปกรณ์ หลักสูตรวรรณคดีไทย ตลอดจนขอเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
๓. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นอาจารย์ภาษาไทยผู้สอนวรรณคดีไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ๔ คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒๐๒ คน รวมจำนวนประชากร ๒๑๐ คน

การดำเนินการวิจัย

๑. ศึกษาคุณค่าเรื่องราวเกี่ยวกับการวิจัยจากหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
แนวการสอน แบบเรีงนวรรณคดีไทย งานวิจัย ตำรา บทความและเอกสารต่าง ๆ ที่
เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

๒. ศึกษาวิธีเขียนแบบสอบถามจาก เอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อ
เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งจะ เป็นเครื่องมือในการวิจัยนี้

๓. จัดทำแบบสอบถาม ๒ ชุด สำหรับอาจารย์ ๑ ชุด และถามนักเรียน ๑ ชุด
เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวรรณคดีไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งจะถามเกี่ยวกับข้อมูล
ทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับตัวอาจารย์ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเรียนการสอน อุปสรรคและปัญหา
ของการเรียนการสอนและขอเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการสอน ต่อจากนั้นนำแบบสอบถาม
ไปทดสอบอาจารย์ผู้สอนวรรณคดีไทยโรงเรียนหอวัง ๔ คน และนักเรียนโรงเรียนหอวัง
๕๐ คน แล้วนำแบบสอบถามดังกล่าวมาปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

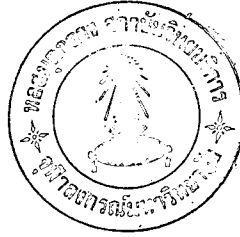
๔. ส่งแบบสอบถามอาจารย์และนักเรียนไปยังโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
ก่อนนำแบบสอบถามไปแจก ผู้วิจัยได้ไปติดต่อกับผู้อำนวยการ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
และหัวหน้าหมวดภาษาไทยด้วยตนเอง เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
แบบสอบถามอาจารย์มีจำนวน ๔ ชุด และแบบสอบถามนักเรียนจำนวน ๒๐๒ ชุด

๕. รวบรวมข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์ โดยคิดค่าตอบเป็นร้อยละ หาค่าเฉลี่ย
(Mean) และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของนำนักคำตอบแล้วเสนอใน
รูปตารางและบรรยายความ พร้อมทั้งขอเสนอแนะ

ประโยชน์ของการวิจัย

๑. ครูผู้สอนวรรณคดีไทยจะได้อรรถาธิบายข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของนักเรียน รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการสอนวิชาวรรณคดีไทย ตลอดจนจะได้อรรถาธิบายแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน
๒. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป จะได้อรรถาธิบายถึงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาวรรณคดีของนักเรียนในปัจจุบัน
๓. ผู้วิจัยจะได้อรรถาธิบายถึงปัญหาการเรียนการสอนวรรณคดีไทยเพื่อนำไปปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนวรรณคดีไทย
๔. กระทรวงศึกษาธิการจะได้อรรถาธิบายถึงปัญหาการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร
๕. นักเรียนจะได้รับประโยชน์จากการได้อรรถาธิบายข้อเท็จจริงของปัญหา และทำให้รู้จักใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจปัญหาได้รอบคอบขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำจำกัดความในการวิจัย

นักเรียน หมายถึงนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ทั้งแผนกศิลป์และวิทยาศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๑๘

ครูอาจารย์สอนวรรณคดีไทย หมายถึงผู้ทำหน้าที่สอนวิชาวรรณคดีไทยให้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๑๘..

แบบเรียนวรรณคดีไทย หมายถึงแบบเรียนวรรณคดีไทยเล่ม ๔ และ เล่ม ๕ ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งกำหนดเป็นแบบเรียนสำหรับวิชาวรรณคดีไทย ตามหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลาย

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ พุทธศักราช ๒๕๑๘ ของกระทรวงศึกษาธิการ

วิชาวรรณคดีไทย หมายถึงวิชาหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ - ๕ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

บทนำเรื่อง หมายถึงข้อความอธิบายเบื้องต้นแนะนำก่อนจะถึงเนื้อหาของ เรื่องกล่าวถึงที่มาของเรื่อง และรายละเอียดบางประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ฯ